

Forfatter: Trier, Ernst Johannes

Titel: BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1865-06-25)

Citation: Trier, Ernst Johannes: "BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1865-06-25)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 72. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000059.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Ernst Trier til Marie.
København, 25. juni 1865.*

... En underlig forstyrret uge er gået, siden jeg sidst fik skrevet til dig; jeg har næsten ikke havt ro nogen sinde. Men nu kender du jo hele dette københavnske rumleri ... En rigtig rar søndag morgen har jeg nu havt — men jeg erfarer jo atter i dag som dagligt, at »det ikke er godt for manden at være ene«, og at han trænger til en »medhjælp«. Jeg er for resten rigtig ked af, at Grundtvig ikke prædiker i dag endnu; jeg længes nu sådan efter atter at høre ham; han har dog været så rask i denne uge, at han havde troet, han skulde kommet til at prædike; men i fredags havde han det atter mindre godt, og vi må i dag igen høre Køster. Peder Fenger prædiker heller ikke i dag, ellers havde jeg gået ud på Kristianshavn i dag ligesom forrige søndag. Jeg fortryder nu, at jeg ikke i tide bestemte mig til at tage til Lyngby.

Klokken 3: Da alt kom til alt, var jeg dog nok så glad ved, at jeg blev her i byen. Jeg var rigtig så glad ved atter at være i Vartov-menigheden, — og jeg har i dag havt sådan mageløs velsignelse af min kirkegang. Køsters prædiken var virkelig god — men det var ikke den, der gjorde mig så godt; jeg fornå det s. 73 rigtig så stærkt, at det er menighedslivet og menighedens gudstjeneste, det gælder om, og hvor kom det mig ikke yndigt i møde i dag! Jeg har ikke længe været så glad, som da jeg til sidst med hele menigheden kunde synge: »Fremad derfor; ingen svige; glæden bor i Himmerige!« —

Jeg har i dag flere gange tænkt på, hvorledes mon du har det; i dag vilde du jo ind til Odense til kirke!

Kære Marie! Jeg kan endnu ikke bestemt svare dig på dit spørgsmål med hensyn til altergangen. Det har bragt en hel del uro ind i mig, og jeg har endnu i denne uge ikke havt ro nok over mig, i mig og om mig til rigtig at kunne træffe bestemmelse og klare den ting. Du véd jo selv, hvor uhyre gjerne jeg vilde til Herrens bord sammen med dig; — men jeg er og må være ængstelig for at denne min lyst og min længsel skal få mig til at gøre noget, jeg dog vil fortryde, og, kære ven, husk, hvor alvorlig en sag det er. Jeg skal sige dig, hvad jeg frygter. Jeg frygter for, at disse for mig så helt uvante fremmede forhold, hvorunder jeg vil komme til at nyde Herrens legeme og blod, vil kun altfor meget bortdrage min opmærksomhed fra selve Herren og mit forhold til ham; jeg frygter for således ikke inderligt nok at kunne modtage den store gave, for at komme til at tænke mere på de andre end på mig selv, — og det vilde være rædsomt, så vilde jeg jo fristes til at forspilde mig Herrens nåde! Og så selskabet bagefter! Du er nu en gang vant dertil — men jeg — jeg frygter, at jeg vilde blive gnaven, bitter og ukærlig, så bør jeg dog vist hellere lade være! Dertil kommer nu, at jeg efterhånden har vænnet mig til at bestemme mig lige i det sidste øjeblik, når jeg er rigtig godt oplagt, og denne gang trænger jeg vist mere til at tage øjeblikket i agt end nogen sinde før. Jeg véd nok, at du vil vanskelig kunne forstå dette, ... men du må i dette stykke blot tage mig på ordet. — Derfor, når jeg en af disse søndage føler mig draget, da er det et stort spørgsmål, om jeg da tør for min samvittigheds skyld opsætte at komme til Herrens bord, hvorefter jeg nu alt så længe har følt længsel. Jeg har tidligere i mit liv erfaret det skadelige i at opsætte, hvor og når Herrens ånd drager én ... Men lad mig nu endelig høre din mening igen.

Grundtvig kommer sig nu således, at han vel atter s. 74 kan prædike næste søndag, så jeg vistnok godt kan komme til alters hos ham; og det vilde jeg jo gjerne ...